

Bankrabló - rabló bank

2011 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Könnyen lehet, hogy a devizahitelek végtörlesztési lehetőségének felvetése a tizenöt hónapja fennálló kormány legnagyobb horderejű intézkedésévé válik. Annak ellenére, hogy a kockázat igen nagy, a kormány mégsem tehetett mást.

A devizahitelek ügye olyan társadalom-újratermelési katasztrófa kiinduló pontjává válhat, amelynek veszélyessége és hosszú távú kockázatai nagyobbak, mint a végtörlesztés bejelentését követő válságörvényléseké lesz. Noha feltehetően ez utóbbiak is komoly áldozatokra kényszerítik a magyar társadalmat.

A helyzet megértéséhez kicsit távolabbról kellene megvizsgálni a kérdéskört. Bár a közbeszédben a devizahitelesek készül? katasztrófájának okaként a svájci frank forintárfolyamának minden elz?zetes elképzelést felülmúló emelkedése szerepel, de van a történetnek egy „ismeretlen f?szerepl?je”, és ez a kamat.

Valójában ezért kezdődhetett el ez a történet. Hiszen a tömeges devizahitel-elvétel akkor és azért indult meg, mert az MNB jelentős kamatemelést hajtott végre több lépésben. A svájci frank kamata pedig már akkor is igen alacsony volt, majd tovább csökkent, és mára lényegében megszűnt, sőt negatívba váltott. Az így létrejövő hatalmas kamatkülönbség volt tehát valójában a szemünk előtt kibontakozó drámában az a bizonyos puska, amely már a színjáték első jelenetében is ott lógott a falon. És mondjuk ki, hogy kezdetben, 2005-től 2008-ig a frankhitelt felvevők valóban élvezték a forint és a frank közötti kamatkülönbséget, ráadásul akkoriban az árfolyammozgások is a forintot erősítették.

Elvileg tehát a frankhitelesek ott akár nyerhettek is volna az ügyön. De nem nyertek. Méghozzá azért nem, mert a bankok az általuk egyszázalékos kamatra felvett svájci frankot átlagosan hatszázalékos kamatra adták tovább a magyar ügyfélnek. És aztán, amikor a forráskamatuk fél százalékra csökkent, a növekvő kockázatra hivatkozva már nyolcszázalékos kamatot követeltek, ami már alig különbözik a jelenlegi forinthatel-kamattól. Mindebből világosan látszik, hogy a „házánk területén ideiglenesen állomásozó” bankok gyakorlatilag korlátlan pénzügyi diktatúrát gyakoroltak/gyakorolnak az állítólag szuverén Magyar Köztársaság állampolgárai felett. Ha a végtörlesztési elképzelés megvalósul, ezt a diktatúrát most érné az első igazán komoly kihívás.

A kamatkülönbség hatszorosról tizenhatszorosra növelését semmilyen indok nem támasztja alá, és a kibontakozó tragédia mélyszerkezetében ennek a döbbenetes ténynek legalább akkora szerepe van, mint az árfolyam drámai növekedésének. A rohamos gyorsasággal mélyülő globális válság egyik fő oka éppen az, hogy miközben a vezető nyugati országok irányadó kamata a nullához közelít, a bankok a növekvő kockázatokra hivatkozva továbbra is elképesztő méretű kamatkülönbséget számítanak fel. És tehetik, mert a kollaboráns kormányok és ezek pénzügyi felügyeletei nem tudnak, mernek, akarnak fellépni ezzel a nyilvánvaló gátlástalan kifosztással szemben. A világot fenyegető veszély ma már tehát nem a bankrabló, hanem a rabló bank.

Érdemes azon is elgondolkozni, hogy miközben a mai közvélekedés a kamatot a világ legtermészetesebb dolgának tekinti, a történelemben ez nem így volt. Valamennyi tradicionális kultúra, köztük a korai kereszténység is, szigorúan tiltotta a kamatszedést. És ennek jó oka volt. Hiszen, ha kétezer évvel ezelőtt egy dollárt tettünk volna be évi szerény kétszázalékos kamatra egy bankba (kamatos kamattal), akkor a végösszeg a világ mai egyéves termelésének a százezerszerese volna. A kamat tehát az abszolút képtelenség, mert végtelen exponenciális növekedést követel meg az adóstól, akár a világ felszámolása árán is. A hagyományos kultúrák ezért tiltották, és rendszeresen eltörölték minden adósságot, hogy ne halmozódhasson a végtelenségig, ne terhelhesse meg azokat a nemzedékeket, amelyek nem is éltek a hitel felvételekor.

A modern pénzrendszerekben azonban a kamat folyamatosan növekvő profitot feltételez, hiszen a hitelek csak úgy törleszthetők, ha az adós olyan tevékenységbe fektette pénzét, amelynek hozadéka tartósan magasabb, mint a fizetendő kamat. Ha ez nem így van, márpedig az esetek döntő többségében ez valójában kizárható, akkor ez azt jelenti, hogy az adósok többsége igazából eleve adósságcsapdában vergődik. A hitelezőknek egy kritikus ponton túl már semmit nem kell tennie, a dolog automatikus, nyomja a gombot és dől a pénz.

Ez a pénzhatalmi rendszer így feléli a világ minden erőforrását, és végül maga is elpusztul. Kérdés, hogy akarunk-e asszisztálni a globális pénzhatalmi rendszer öngyilkosságához. A végtörlesztési javaslat arra utal, hogy Magyarország nem feltétlenül akar közreműködni ebben. És bármilyen következményekkel is járjon mindez, módfelett biztató jel.

Bogár László, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
